

ja läks omma Naese ja nelja lastega Some-
se. Need küi keelsid tedda, ja nomisid, et
ta piddi Herra palwele minnema, sest se
Herra olli wägga helde, agga temma ei
wotnud nende sanna kuulda ja nemmad pid-
did temmaga minnema.

Kolme aasta pärrast ma sain kuulda,
et Hanso Saak oli ainuüksi Somemaalt
taggasi tulnud. Kui ta mo juttule tuli
palludes, et ma tedda jälle piddin Lauale
wotma siis juttustas ta mulle omma Ello-
luggu Some Maal nende sannadega:

Küi ma müüd kahhetsen kallis Sypetaja
omma rummalust, et ma Some läksin! jo
tunnen müüd küi, et jomissest õunero ello
tulleb. Some-se ma sain küi hästi omma
Naese ja lastega, agga ka palia kääga. Üh-
he weikese Moisa allama asusiu. Maad an-
neri mo kätte, agga aiwa kirwine ja ka-
jud,

jud, kus wilja ilmas ei Fastwa, heinamaad
on hõpis kassinaste, Lojuljed mul ei olnud,
rahha ei olnud, misga ma olleksin woind
õsta, õmmeti ma piddin kümnest maksma,
mo naene hakkas pöddema, et ta ei woind
sedda ilma seäl kannatada: terve aasta ta
pöddes, ja ei woind ühtegi tehha; lapsed
ollid weel rammotumad. Naene surri, lei-
ba mul enne ei ei olnud, ja lapsed ühtepüh-
ko nuttes kissendasid: Näig on! hädda on!
ja ma ei woind neile leiba sata! Küi mo
südda katkes, kui ma näggin ommad lapsed
wähhe hamalt nälgä pärrast õfsego kuiva-
ma ja ärralõppema, señai kui nemmad tei-
ne teise järrel keil surrid! Müüd ma wetsin
selle hirmsa nou ennesel isse ka otia tehha,
ja ennast üllespua. Ma õfisin sepärrast kõr-
walisse paika metsas, ja jo ma olin kdie
pu külge sõlmesse paännud, kui minno õn-
nets weel pu = raiuiad juhtusid peäle tulle-
ma, kes mind keelsid. Ma tännan Jum-
ma